

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 97, Martie 2020

97. Ausgabe, März 2020

„**ÎNVIEREA** lui **HRISTOS** văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfânta Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți toți credincioșii să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.”

„**DOAMNE, DUMNEZEUL nostru**, Cel ce ești bogat în milă și, cu purtarea Ta de grijă cea înțeleaptă, ocârmuiești viața noastră, ascultă rugăciunea noastră, primește pocăința noastră pentru păcate, **OPREȘTE NOUA BOALĂ MOLIPSITOARE** (noua epidemie), precum ai încetat pedepsirea poporului Tău în vremea regelui David. Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, dăruiește însănătoșire celor cuprinși de boală, ridicându-i grabnic din patul durerii, ca să Te slăvească pe Tine, Mântuitorul cel Milostiv, iar pe cei sănătoși îi ocrotește de orice boală. Binecuvintează, întărește și păzește, Doamne, cu harul Tău, pe toți cei care, cu iubire de oameni și jertfelnicie, îi îngrijesc

pe cei bolnavi la casele lor sau în spitale. Îndepărtează toată boala și suferința din popor și ne învață să prețuim viața și sănătatea ca daruri ale Tale. Dăruiește-ne, Dumnezeule, pacea Ta și umple inimile noastre de credință neclintită în ocrotirea Ta, de nădejde în ajutorul Tău și de dragoste față de Tine și de

aproapele. Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”

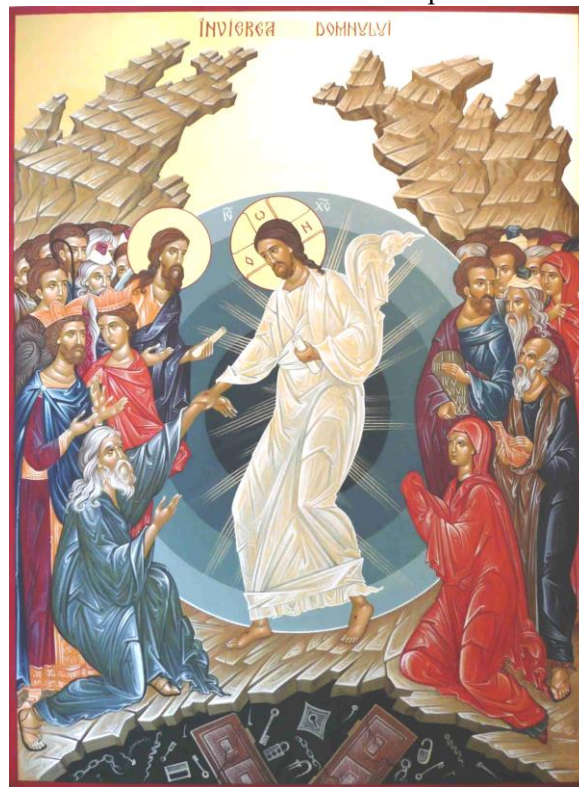
CUVÂNT PASTORAL REFERITOR LA SITUAȚIA PROVOCATĂ DE PANDEMIA DE CORONAVIRUS

În aceste zile de încercare privind sănătatea și viața noastră, este important ca fiecare să înțelegem că pentru a reduce efectele negative ale epidemiei trebuie să respectăm măsurile de protecție impuse de

autoritățile țărilor în care trăim. Prin aceasta vom contribui la încetarea răspândirii virusului, ajutând instituțiile și cadrele medicale să poată face față cazurilor de îmbolnăviri grave.

Ca și creștini, ne punem toată nădejdea în purtarea de grijă și ocrotirea Preamilostivului Dumnezeu, Domnul vieții și al morții, Căruia ne rugăm pentru sănătatea noastră și a semenilor noștri, chemând ca mijlocitori, atât pe Maica Domnului, cât și pe sfinții ocrotitori și tămăduitori pe care îi cunoaștem. Rugăciunea noastră va fi însoțită de post, mai ales că ne aflăm în perioada Postului Mare. Preoții duhovnici vor rândui credincioșilor canon de post și rugăciune conform cu starea sănătății, cu credința,

situația de viață și puterile fiecăruia. Deși avem credința că Dumnezeu poate face minuni, că ne poate feri sau tămădui de orice boală, trebuie ca și noi să ne împlinim datoria proprie. Să ne gândim că majoritatea regulilor referitoare la mâncare și starea de curăție a trupului, date de Dumnezeu poporului evreu, în

Vechiul Testament, urmăreau tocmai sănătatea acestuia, în condiții concrete de climă și de viață.

Grija față de sănătatea tuturor trebuie să o urmărim și în modul cum participăm în aceste condiții speciale la viața bisericească. Pentru că în această perioadă dorim să ne rugăm mai intens, este important să avem în bisericile noastre bună rânduială, ascultare și încredere pentru ca să ducem această greutate împreună, protejându-ne, ocrotindu-ne și ajutându-ne reciproc. Astfel, slujbele se vor ține după rânduială în biserici, evitându-se însă aglomerările. În Austria și Danemarca, autoritățile au impus limita de 100 de persoane. Credincioșii care sunt suspecti de boală sau cărora li s-a impus autoizolarea de la serviciu sau școală sunt rugați să rămână acasă până la trecerea perioadei de verificare. Aceștia pot urmări transmisiunile Trinitas TV. Toți cei care sunt împiedicați să participe la sfintele slujbe sunt rugați să solicite asistența religioasă a preoților parohi, care se vor strădui să le fie alături cu rugăciunea și cu fapta. Îi îndrumăm, de asemenea, pe credincioșii noștri să transmită preoților numele și situația lor spre a fi pomeniți în cadrul sfintelor slujbe și ajutați, în caz că au nevoie. În timpul întâlnirii cu ceilalți și cu ocazia participării la serviciile religioase, se va ține seama de recomandările autorităților referitoare la limitarea contactului fizic cu alte persoane (strângeri de mână, îmbrățișări). Procedând cu toții, după aceleași reguli, vom evita transformarea bisericilor într-un loc al neîncrederii și îndoielii. Avem acum șansa să învățăm să fim mai uniți, să colaborăm mai intens și mai consecvent pentru binele general, spre creșterea noastră în credință și iubire. Recomandăm să se identifice, la nivelul comunităților, voluntari care să se implice în acțiunile de solidaritate și sprijin pe care Biserica le poate organiza în colaborare cu autoritățile locale pentru persoanele care s-ar putea afla în izolare sau în carantină sau pentru cele care sunt vulnerabile (ex: apeluri telefonice către persoanele singure și izolate, cumpărături de primă necesitate, etc.).

Epidemia care încearcă lumea în această vreme este cu siguranță o chemare la pocăință pe care Dumnezeu ne-o adresează tuturor, o chemare la revizuirea modului de viață caracterizat adeseori de lipsa de credință în Dumnezeu, de iubire față de aproapele și de responsabilitate față de creația lui Dumnezeu. Lumea actuală este marcată tot mai mult de consumism hedonist, de egoism și indiferență față de suferința și nevoile aproapelui. Toate acestea afectează natura umană și cauzează boală și suferință la nivel uman, dar și dezechilibre majore, unele cu potențial catastrofic, la nivel planetar. Ieșirea din această situație nu-i posibilă decât prin întoarcerea la Dumnezeu și trăirea după poruncile Lui, care ne sunt date tocmai pentru apărarea și promovarea vieții. Să înmulțim rugăciunea și să ne punem toată nădejdea în ajutorul Bunului Dumnezeu și al Maicii Domnului.

Urmând îndemnul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, preacucernicii preoți vor încheia slujbele bisericești cu următoarea rugăciune specială (p. 1) pentru încetarea epidemiei, pe care și

credincioșii o pot adăuga la rânduiala lor personală de rugăciune.

Cu părintească dragoste, cu nădejde și rugăciune la Dumnezeu Căruia ne rugăm să întoarcă spre binele tuturor această încercare,

† Mitropolitul Serafim al Germaniei, Europei Centrale și Nord,

† Episcopul Macarie al Europei de Nord,

† Episcopul-vicar Sofian Brașoveanul

PRICINA ACESTEI PANDEMII*

Gheronda EFREM Vatopedinul

Mulți ne întrebă care sunt cauzele pandemiei COVID-19: dacă este un fenomen natural, sau dacă actori de nivel statal au generat această epidemie.

Trebuie să înțelegem că acest mod de gândire este distorsionat.

Să nu dăm vina pe alții

Noi trebuie să ne gândim, întâi de toate, că Dumnezeu Cel perfect a îngăduit ca nouă să ni se întâmple acest lucru. Nimic nu este întâmplător.

Deci cauza suntem noi, păcatele noastre.

De vreme ce este vorba de o durere generală, e vădit că păcatul este unul general – și acesta este indiferența față de cele duhovnicești, indiferența față de Dumnezeu.

Astfel, ne merităm depărtarea de slujbe și de Sfânta Împărtășanie datorită indiferenței generale fie a celor care nu știu nimic, fie a celor care știu însă nu plâng și nu se roagă pentru starea lor și a societății în general. Da. Trebuie să plângem și să ne rugăm cu intensitate, așteptând cu răbdare și nădejde soluția.

Așa se rezolvă problemele!

Cauzele pandemiei sunt duhovnicești.

Noi, însă, am schimbat total sistemul de valori: trecem păcatul drept virtute și virtutea drept păcat. Acesta este lucrul cel mai grav dintre toate și, de fapt, cauza principală a necazurilor. Dacă păcatul ar fi fost acceptat ca păcat, atunci oamenii s-ar fi pocăit și s-ar fi întors de la acesta – iar Dumnezeu ar fi așteptat întoarcerea noastră.

Acum însă când păcatul trece drept virtute, omenirea se îndreaptă fără opreliște înspre autodistrugere și deci, legea duhovnicească este obligată să intervină.

Dintre toate păcatele care trec drept virtute, care este păcatul – sau categoria de păcate – care sunt cauzele pandemiei?

Este evident că, de vreme ce această ispită ne vine în trup, păcatele care sunt cauzele pandemiei sunt păcatele trupești pe care astăzi le vedem ca o virtute. Suntem obsedați sexual, acceptăm orice distorsiune

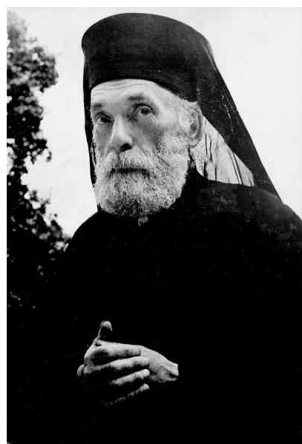
sexuală și nu mai știm cum să ne mai satisfacem aceste poftă. Din cauza aceasta Dumnezeu ne separă între noi, pentru că rămânând împreună ne autodistrugem.

Haideți să nu mai căutăm cauzele pandemiei în afara noastră, chiar dacă e posibil ca diferiți jucători mai puțin sau mai mult rău intenționați pot să-și fi adus sau să-și aducă aportul la această pandemie. Oricum, o informație acuzând un stat, sau o organizație capabilă să facă astfel de lucruri nu va stârni decât ură, lucru care nu va rezolva situația ci, mai degrabă, va crește vrajba dintre noi.

Concluzie. Încă o dată: soluția este **pocăința**, plânsul, postul și rugăciunea intensă cu răbdare și nădejde. Lucrurile sunt simple, însă nu dorim să le aplicăm din cauza răsturnării sistemului de valori, a iubirii de sine și a indiferenței. Acestea sunt cauzele pandemiei.

*Cf. George CRĂSNEAN

DESPRE CURAJ, CREDINȚĂ ȘI ÎNCREDERE Nicolae STEINHARDT*

La 31 de ani de la plecarea la Domnul a monahului Nicolae de la Rohia, regăsim în predicile sale cuvinte de îmbărbătare pentru cele mai paradoxale împrejurări.

În aceste clipe de îngrijorare, de teamă de boală și moarte sau chiar de teamă că-L pierdem pe Dumnezeu, el ne vorbește despre curaj și credință.

Curajul „este o prea rareori pomenită și totuși esențială însușire creștină”, în timp ce opusul lui are drept rezultat pierderea lui Dumnezeu din viața noastră: „Care este efectul principal al fricii? Îndepărtarea de Hristos.”

„«Nu vă tulburați» este echivalentul lui «nu vă înfricoșați», căci îngrijorarea e tot o formă a fricii.” Iar „duhul temerii”, menționat la 2 Timotei 1, 7, ne demonstrează că „frica... e de la diavol, ca și păcatul, ca și moartea.”

Cum combatem îngrijorarea? Având *încredere* în Dumnezeu, o atitudine pe care Steinhardt o vede drept desăvârșire a credinței.

„În pericopa liniștirii (potolirii) furtunii de pe mare eu unul socotesc termenul de *încredere* a fi mai potrivit. Domnul își ceartă ucenicii pentru două pricini: că sunt fricoși și că le lipsește credința. Fricoși cu adevărat nu s-ar zice totuși că sunt, deoarece pericolul a fost real și iminent...”

„În adevăr, când ești într-o oarecare împrejurare pizmașă cu Acel Căruia I-ai afierosit toată puterea ta de iubire și de crezământ, nu-ți este îngăduit să te mai îngrijorezi, să te mai îndoiești, să cugeți că sorții au căzut potrivnici și că vei pieri.”

Încrederea este ceva mai mult decât credința, căci presupune relația cu Cel în care te încrezi.

„Nu-i de-ajuns să credem în Hristos și în Dumnezeirea Sa. Ni se cere și simțământul mai omenesc, mai puțin teologal, mai intim, mai direct și mai cald, mai apropiat de o relație de tip eu-tu, ...al încrederii de fiecare clipă, în toate diversele (măruntele ori decisivele) vicisitudini ale vieții”.

Acest sentiment de încredere ne cere însă o simplitate a minții, mai spune monahul, „un anume soi de naivitate, de pornire copilăroasă a inimii, ...o încredințare totală a eului care se predă (necon condiționat) ocrotitorului său: îngerul păzitor, Bunul Dumnezeu, Hristos cel Milostiv, Sfântul cel mai iubit”.

„**Cred în Hristos și am încredere în El** se cade a fi deviza completă a creștinului. El știe că pe corabia în care străbate marea vieții, în nava aceea oricând expusă scufundării, nu e singur; undeva în ascunzișurile, în umbrele ei se află, dimpreună călătorind, Hristos.”

„Și aceasta îi dăruie un calm, o putere de îndurare, o stăpânire de sine ce pot fi supuse la grele, la foarte grele încercări, dar nu anihilate și prefăcute în deznădejde, haos, rătăcire.”

*Extrase din cartea: *Dăruind vei dobândi: cuvinte de credință*, Editura Mănăstirii Rohia, 20005

GÂNDURI PENTRU ZIUA DE AZI*

Monahia Maria

Cât de greu ne este să ne dezlipim de lume, chiar și nouă creștinilor! Și totuși, trebuie să o facem, căci uneori, prin glasul oamenilor și prin constrângerile pe care lumea ni le impune, poate să ne vorbească Dumnezeu și, dacă nu recunoaștem glasul Lui, putem rata ultima noastră șansă pe care El ne-o propune, de a ne reîntoarce și de a ne pocăi. Greu cuvânt! Cine mai vrea să audă de pocăința, în aceste ceasuri când suntem așa de greu încercați, când frica morții și frica zilei de mâine sunt deja prezente pentru mulți dintre noi? Și totuși, pocăința rămâne răspunsul. Pocăința nu înseamnă plânsul de mila mea și nici o învinuire morbidă și neasumată de sine; nu înseamnă auto-distrugere psihologică ori abandonare a câmpului de bătaie. Pocăința înseamnă întoarcerea minții și a inimii mele către Dumnezeu.

Fraților, noi suferim acum pentru că ne-am pierdut țelul, pentru că am uitat care este scopul vieții noastre de creștini. Agitația lumii pe care acum o plângem, deplasările noastre cotidiene, micile noastre plăceri de zi cu zi se vede astăzi că toate acestea nu erau decât adaosuri ale vieții noastre și nu însăși viața noastră. Am uitat că noi suntem străini și călători în această viață, că țelul nostru este dobândirea vieții veșnice și a Împărăției Cerurilor și că această comoară se dobândește cu multă nevoiță, căci Împărăția Cerurilor se ia cu năvală, cu suferințe și încercări!

Ce timpuri! Lumea însăși ne pune „pe liber”, ne scoate din ritmul infernal în care ajunseserăm să trăim și ne lasă să respirăm o gură de timp liber pe care putem să îl petrecem cu familiile noastre, cu copiii noștri, care, de multe ori, cresc fără noi; cu bătrânii noștri, care stau oricum să se apropie de întâlnirea cu

Stăpânul vieții și al morții noastre! Lumea a jucat contra noastră și a pierdut pariul. Ne-a închis ușa muzeelor, stadioanelor, pub-urilor și a avioanelor, și ne-a deschis ușa spre pocăință, rugăciune și smerenie, adică spre Împărăția Cerurilor. Vrajmașul și moartea caută să ne sperie cu o putere pe care în realitate nu o au. Unde să fugim, fraților, de boală, suferință și moarte? Doar în brațele Celui care ne poate aduce alinare, vindecare și viață, doar la picioarele Crucii Celui care a pățimit pentru noi părăsire, suferință și moarte. Să fugim sub Acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu care suferă în aceste ceasuri împreună cu noi și să ne încredințăm mijlocirii ei și rugăciunilor tuturor Sfinților și ale Sfinților noștri Îngeri păzitori. Și să fim încredințați că, după cum spune un Sfânt Părinte din Pateric „*mai mulți sunt cei care sunt cu noi (mulțimea Sfinților și a Îngerilor), decât cei împotriva noastră*” și că oștile vrăjmașului nu ne vor birui...

Dar acum este ceasul alegerii noastre, ceasul în care Domnul ne întreabă precum odinioară pe Sfântul Apostol Ioan: „*Fiii cărui duh sunteți?*” (Lc. 9, 55). Să ne întrebăm și noi cărui duh ne încredințăm, de la cine așteptăm scăparea și izbăvirea: dacă ne predăm duhului fricii și al deznădejzii, dacă alegem să dăm credit tulburării sau dacă ne lăsăm, cu pace și cu încredere, în mâinile atotștiutoare ale Dumnezeului nostru Celui Viu.

Se vorbește zilele acestea mult de rugăciunea către Sf. Nichifor Leprosul. Bun lucru este rugăciunea către Sfinți! Dar știți ce le spunea Sf. Nichifor celor care veneau la el pentru sfat și pentru ajutor? *Copiii mei, vă rugați? Și cum vă rugați? ...să vă rugați cu rugăciunea lui Iisus, cu Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă. Așa să vă rugați!*

Să ne rugăm Sfântului Nichifor care a pățimit mult. Nu mai este timp pentru ocoluri largi și pentru remedii mici, căci riscăm să cădem la tot pasul. Duhul lumii este mai puternic ca oricând. Trebuie să o luăm pe scurtătură, pe drumul cel mai drept, pe cel care duce drept și sigur către Dumnezeu. Suntem în război, trebuie deci să folosim arma cea mai tare de care vrăjmașul fuge cel mai mult. La frica ce ne dă târcoale din toate părțile se răspunde cu singurul Nume Care alungă toată frica, cu Numele Domnului: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește pre noi și lumea ta*. Nu există armă mai puternică de care să ne folosim, în acest ceas, când ni se închid bisericile, când nu mai putem să ne împărtășim la fel de simplu și de firesc ca și până acum.

Ce privilegiu am avut, iar acum, când el se ia de la noi și vedem ce am pierdut și cât de puțin am știut să îl prețuim! Dar să mulțumim Domnului pentru câte au dat nouă și să zicem precum psalmistul: „*Ce voi răsplăti Domnului pentru câte au dat mie: Paharul mântuirii voi lua și Numele Domnului voi chema*” (Ps. 115, 4). Să plângem lipsa și neputința împărtășirii cu scump Trupul și Sângele Lui, chemând Numele Domnului, și El ne va auzi și ne va curăți și mai mult inima, ca să Îl putem primi și mai adevărat! Aveam nevoie de această curăție a inimii în această primăvară

duhovnicească ce ni se deschide, căci și noi suntem doar la începutul unui drum. Fraților, simțiți mirosul primăverii duhovnicești, ceasul înnoirii noastre și al Bisericii Care, precum Mireasa, își așteaptă Mirele Ce, parcă se presimte, mult nu va mai întârzia? Să ne pregătim, este ceasul curăției și al pocăinței, este ceasul întoarcerii inimii noastre către Dumnezeu!

Iar voi, părinți slujitori, binecuvântați de Dumnezeu să puteți încă a-I mai sluji, plângeți și vă rugați pentru poporul care nu poate fi de față și duceți înaintea lui Dumnezeu inimile noastre care, chemând Numele Domnului, plâng și se tânguiesc de dor după împărtășire și după cuvântul și mângâierea lui Dumnezeu. Astfel, vom fi cu toții împreună, într-un gând, indiferent de distanța fizică ce ne separă, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu pentru toate câte au dat nouă și pentru dragostea Lui nemăsurată, care veșnic ne înconjoară și ne păzește de toate atacurile vrăjmașului văzut și nevăzut!

Căci Dumnezeul nostru este atotstăpânitor, *Făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute*, și poate să miluiască, ca Cel ce a primit și a Se răstigni pentru noi! Iar noi, să ne aducem aminte de cuvântul Domnului care zice: „*Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei*” (Mt. 6, 34). Dumnezeu nu ne cere decât să răbdăm ziua de azi și, prin glasul Sf. Ap. Pavel, ne spune: „*Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui ca să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci odată cu ispita, va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda* (1 Cor. 10, 13). Cel Care pe toate le cunoaște, Care știe despre fiecare vrabie ce cade pe pământ (Mt. 10, 29), Care cunoaște fiecare fir de păr de pe capetele noastre, fiecare a noastră respirație, mai ușoară sau mai grea, nu ne-a uitat, nu ne va părăsi, ci îmbrățișează cu iubirea Lui adâncul ființei noastre, însăși inima noastră, căci *ori de murim ori de trăim, ai Domnului suntem* (Rom. 14, 8).

Acesta este, fraților, sensul adevărat al Paștilor și al trecerii noastre prin această viață spre Împărăția cea neclătită – paștile nostru –, unde nu mai este întristare și suspin, ci bucurie și desfătare și petrecere nevremelnică întru iubire și întru slavă. Pe acestea să le pomenim, pe acestea să le dorim, de acestea să ne aducem aminte, și vom petrece această perioadă fără de frică, cu nădejde, și, de ce nu, cu pace și cu bucurie, întru așteptarea întâlnirii cu Domnul Cel înviat din morți și a venirii Sale întru Slavă!

* <https://www.episcopia-italiei.it> (14.03.2020)

SENSUL VIEȚII*

Georgios MANTZARIDIS

Căutarea sensului vieții nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci și o necesitate elementară cotidiană. Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de alta natura dau la iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții și descoperă profunda dorință de a-

l afla. În epoca noastră domnește o nemaivăzută incoerență în viziunea asupra vieții. Aceasta, desigur, este legată și de schimbările vertiginoase care s-au semnalat și se semnalează în lume.

Omul, care provine din nimic și se raportează la Dumnezeu, nu își poate afla sensul vieții dacă îl caută înlăuntrul hotarelor lumii, care și ea provine din nimic. Câtă vreme se mărginește la lumea creată este rob necesității naturale. Prin raportarea la Dumnezeu se eliberează, însă, de această necesitate și se împlinește ca persoană. Așadar limitarea la imanent - caracteristică omului epocii noastre - împiedică accesul la sensul vieții.

Viața fără Dumnezeu este anostă și adesea insuportabilă. Cel ce o abordează imanent nu vede în ea nici un înțeles sau scop substanțial. Căutarea sensului vieții fără Dumnezeu este osteneală zadarnică.

În societatea contemporană, ca scop al vieții umane este promovată satisfacția senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens. Lozinca „traiește-ți viața!“ a capătat caracter de poruncă categorică.

Sensul vieții se găsește prin raportarea la obârșia existenței ei, la Dumnezeu. Credința în Dumnezeu și recunoașterea iubirii Lui față de om dau sens vieții umane. Această din urmă nu se epuizează în relațiile sociale ale omului, nici nu se reduce la biografia lui, ci se întinde și dincolo de ele. Îmbătrânind, omul nu își împuținează puterile și atât, ci se și maturizează, pe un alt plan decât cel fizic. Toate își afla sens pe planul vieții celei în Hristos. Fără acesta, însă, pun stăpânire pe om plictisul, fărâmițarea și lipsa sensului.

Viața cea adevărată își are obârșia în izvorul vieții, în Dumnezeu. Cel ce se rupe de Dumnezeu este în esență mort, chiar de pare viu. Acest lucru îl arată cuvintele Mântuitorului către cel ce îi ceruse să-L urmeze după ce, mai întâi, își va îngropa tatăl: „*Lasă morții să-și îngroape morții lor*“. Viața reală se află dincolo de stricăciune și moarte. Omul este stricăcios și muritor, pe când Dumnezeu nestricăcios și fără de moarte. Omul stricăcios și muritor află viața veșnică și nestricăcioasă prin părtășia de harul necreat al lui Dumnezeu. Astfel biruiește stricăciunea și moartea. Acesta este sensul pe care îl are participarea la Tainele Bisericii, mai ales la Botez și dumnezeiasca Euharistie: „*De nu se va naște cineva de sus, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu*“; și „*de nu veți mânca trupul Fiului omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi*“.

Trupul este templu al Sfântului Duh. De aceea disprețuirea lui nu își găsește loc în Biserică. Creștinul simte repulsie și se împotrivesc fața de cugetul trupesc, nu față de trup. Rău nu este trupul, ci pacatul. Reaua-pățimire și chinul trupului urmăresc înfrânarea poftelor și biruință asupra patimilor, care împiedică harul lui Dumnezeu de-a se arăta omului. Exemplu în acest sens sunt asceții sau nevoitorii, care rabdă privări voluntare, pentru a se lupta cu păcatul și a se face mai încăpători harului Sfântului Duh.

Harul lui Dumnezeu nu îl înnoiește doar pe om, ci și întreaga creație sau întreaga făptură. După cum păcatul a adus nu doar denaturarea omului, ci și a întregii făpturi, tot astfel și Hristos, prin venirea Lui în lume, nu l-a înnoit doar pe om, ci și întreaga făptură. Așadar făptura, care „împreună-suspînă și împreună are dureri“ cu omul, este cuprinsă de Hristos în lucrarea Sa înnoitoare și este așezată în perspectiva slavei eshatologice.

Omul ce s-a abătut către neființă, recapătă în Hristos posibilitatea de-a se întoarce la ființă. Este cuprins în trupul lui Hristos și așezat sub iradierea ființei lui Dumnezeu, a „Celui ce este“ cu adevărat. Prin venirea omului din neființă îi determină și starea lui departe de Dumnezeu. Păcatul, ca îndepărtare de Dumnezeu, este și îndepărtare de ființă. Iar pocăința, ca întoarcere la Dumnezeu, este întoarcere la ființă. Aceasta înseamnă că acela care îl neagă pe Dumnezeu, se neagă și pe sine însuși.

Îndepărtându-se de Dumnezeu, omul cade către neființă și rămâne o existență lipsită de subzistență. Întorcându-se la Dumnezeu, își reia legătura cu ființa care este izvorul vieții. Viața lui Dumnezeu devine și propria sa viață, iar timpul vieții se desfășoară ca timp al desăvârșirii și îndumnezeirii. Viața ce izvorăște din Dumnezeu îi duce pe oameni la unire între ei, pe când viața fără Dumnezeu duce la fărâmițare și descompunere, în sfârșit iadul, în care sfârșește omul care îl neagă pe Dumnezeu, este caracterizat de lipsa iubirii și de domnia dezbinării. Lumina lui Dumnezeu, care este slava și bucuria credincioșilor, devine pentru necredincioși întuneric și iad.

Nimic nu poate fi considerat bun, dacă se limitează la lume și nu are legătură cu viața veșnică. Bogațiile, onorurile, sănătatea și viața însăși nu constituie, în ultima analiză, bunuri în sine. Perspectiva creștină depășește hotarele lumii și timpului și se întinde în veșnicie. Toate câte se pot încadra în această perspectivă „spunem că trebuie să le iubim și să le urmărim cu orice preț“, pe când restul „să le trecem cu vederea, ca pe unele ce nu au nici o valoare“. Aprecierea lucrurilor cu criterii imanente dă la iveală subestimarea adevăratului sens al vieții. Iar această subestimare ia proporții tragice când omul, deși cunoaște viața veșnică, este nepăsător față de ea și rămâne de voie prizonier celei trecătoare.

*Temă tratată la DIALOGUL cu tinerii parohiei noastre la 7.03.2020

RUMÄNISCHE MITGLIEDER im ÖSTERREICHISCHEN PARLAMENT*

JUSTIN

Von 1848 bis 1918 waren im Wiener Parlament 37 rumänische orthodoxe Rumänen (sechs davon Metropolitener oder Bischöfe) zusammen mit anderen Sachsen, Ungar oder Juden aus Siebenbürgen und Bukowina

† **Șaguna Andrei Freiherr von** (1809-1873), *Mitglied des Herrenhauses 04.10.1863-20.09.1865 (auf Lebenszeit; Sistierung des Reichsrats und Ausscheiden Siebenbürgens)*, seit 1867 Mitglied des ungarischen Magnaten Hauses

† **Popasu Ioan** (1808-1889) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1864-1865*

† **Popea Nicolae**, (1826-1908) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1865*

† **Blajeveci Teoctist**, (1807-1879), *Mitglied des Herrenhauses 30.06.1877 (hohe Kirchenwürde; nicht angelobt)*

† **Morariu-Andrievici Silvestru Samuil**, (1818-1895), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1867-1870 Mitglied des Herrenhauses 19.03.1880*

† **Repta, Vladimir Vasile Ritter von**, (1842-1926), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1901-1902, Mitglied des Herrenhauses 08.12.1902*

Hurmuzaki Eudoxiu Ritter von, Freiherr von, (1812-1874), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1867-1870*

Hurmuzaki Alexandru Ritter von, (1823-1871), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1870-1871*

Hurmuzaki Eudoxiu Ritter von, Freiherr von, (1845-1931), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1890-1900*

Hurmuzaki Alexandru Freiherr von Dr. iur., (1869-1946), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1904-1918*

Alduleanu, Ioan Ritter von (1821-1871), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1865*

Bodnar Mihai (1816-1865), *Abgeordneter des Reichstags 10.07.1848-07.03.1849*

Bologa Iacob, (1817-1888) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1864*

Dumba Konstantin Theodor Dr. iur., (1856-1947), *Mitglied des Herrenhauses 19.05.1917 (auf*

Lebenszeit)

Dumba Nikolaus, (1830-1900), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1870-1885*

Flondor Tudor Ritter von, (1862-1908), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1901-1907, Mitglied des Herrenhauses 15.09.1885 (auf Lebenszeit)*

Grigorcea Nicolae Ritter von Dr. iur., (1839-1889) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1882-1889*

Grigorovici Gheorghe, (1871-1950) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1907-1918*

Iliuț Grigorie, (*1812) -*Mitglied des Abgeordnetenhauses 1861-1865*

Isopescul-Grecul Konstantin Ritter von Dr. iur., (1871-1938) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1907-1918*

Isopescul Dimitrie, (1839-1901) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1901*

Brán (Pop) von Lemény, Ioan (1811-1899), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1865*

Onciul, Aurel Ritter von Dr. iur., (1864-1921), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1905-1918*

Moldovan Dimitrie, (1811-1889) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1865*

Popovici Constantin, (1846-1938), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1903-1907*

Popovici, Gheorghe Dr. iur., (1864-1905) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1897-1900*

Pușcariu, Ioan Ritter von (1864), (1824-1912), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1863-1865*

Sina, Simon Georg von, Freiherr von Hodos und Kisdia, (1810-1876), *Mitglied des Herrenhauses 27.09.1874 (auf Lebenszeit)*

Sîrbu Gheorghe, (1869-1935) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1910-1918*

Timiș Gheorghe, (1802-1855) *Abgeordneter des Reichstags 10.07.1848-07.03.1849*

Țurcanu Ioan, (1818-1902) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1891-1900*

Wassilko Nikolaj Ritter von

Vasilco-Serețchi Gheorghe Freiherr, Graf, (1864-1940), *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1895-1904, Mitglied des Herrenhauses 10.06.1904 (auf Lebenszeit; seit 01.08.1917 erblich)*

Vasilco-Serețchi Iordache Ritter, Freiherr, (1795-1861), *Mitglied des Herrenhauses 18.04.1861 (auf Lebenszeit)*

Vasilco-Serețchi Alexandru Ritter, Freiherr, (1827-1893), *Mitglied des Herrenhauses 24.02.1867 (auf Lebenszeit)*

Zotta Ioan Ritter von Dr. iur., (1840-1896) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1879-1891*

Zotta, Isidor Ritter von, (1834-1888) *Mitglied des Abgeordnetenhauses 1886-1888*

*<https://www.parlament.gv.at/> (20.03.2020)

DIE RUMÄNISCH-ORTHODOXE KIRCHE IN ÖSTERREICH

Die rumänisch-orthodoxe Kirche in Österreich hat zwei Neupriester, wie die Stiftung Pro Oriente mitteilte. Der in Nürnberg residierende (und auch für Österreich zuständige) rumänisch-orthodoxe Metropolitan für Zentraleuropa, Serafim (Joanta), erteilte Marian Tosu und Cezar Marksteiner-Ungureanu die Priesterweihe. Marian Tosu studierte Theologie in Sibiu und lebt seit zwei Jahren in Wien. Er wird für die rumänische Seelsorge in Bruck an der Leitha zuständig sein. Cezar Marksteiner-Ungureanu ist Prae-Doc-Assistent am Institut für Systematische Theologie und Ethik an der Katholisch-Theologischen Fakultät der

Universität Wien. Er wird künftig u.a. als Seelsorger in Krems wirken.

Mit den beiden Neupriestern sind in Österreich jetzt 19 rumänisch-orthodoxe Priester und drei Diakone tätig. Es gibt rumänisch-orthodoxe Pfarren in: Wien, Salzburg, Graz, Linz, Klagenfurt, Innsbruck, St. Pölten, Knittelfeld, Wiener Neustadt, Feldkirch, Krems, Braunau am Inn, Bruck an der Mur, Gleisdorf, Wels, Zell am See, Oberpullendorf und Bruck an der Leitha. Im Jahr 2019 wurden in den rumänisch-orthodoxen Gemeinden in Österreich 708 Taufen und 109 Trauungen gefeiert und zugleich nur 30 Begräbnisse abgehalten. Die Zahl der rumänisch-orthodoxen Gläubigen in Österreich liegt Schätzungen zufolge bei bis zu 50.000.

Bischofsvikar würdigt Schönborn

In Österreich steht Bischofsvikar Nicolae Dura den rumänisch-orthodoxen Gemeinden vor. Er hat in einem offiziellen Facebook-Eintrag Kardinal Christoph Schönborn zu dessen 75. Geburtstag gratuliert und dabei auch dessen enge Verbundenheit mit der rumänisch-orthodoxen Kirche hervorgehoben. So habe der Wiener Erzbischof etwa den Bau der rumänisch-orthodoxen Andreaskirche in Wien-Simmering immer sehr wohlwollend begleitet und auch an der von Patriarch Daniel geleiteten Weihe 2009 teilgenommen; in dieser Kirche habe auch der für Österreich zuständige Metropolitan Serafim den Wiener Erzbischof vor fünf Jahren mit dem „Kreuz der Heiligen Märtyrer aus der Fürstenfamilie Brancoveanu“ ausgezeichnet. Auch hätten drei rumänische Universitäten - Bukarest, Sibiu und Cluj - den Kardinal mit Ehrendoktoraten ausgezeichnet.

Bischofsvikar Dura würdigte die „dominikanische“ Spiritualität des Wiener Erzbischofs, der sich von den Kirchenvätern genauso wie von großen zeitgenössischen Theologen habe inspirieren lassen. Die große Liebe zu den Kirchenvätern habe der rumänische orthodoxe Priester (und Konzilsbeobachter) Andrei Scrima dem jungen Christoph Schönborn vermittelt, so Dura.

(Infos: www.rumkirche.at; Kathpress 23.01.2020)

IST ES VERNÜNFTIG AN GOTT ZU GLAUBEN? *

Über diese Frage diskutierten am 4.03.2020 die beiden Mathematiker John Lennox (Oxford) und Rudolf Taschner (TU Wien) an der Universität Wien. Mehr als tausend junge Interessierte waren der Einladung zu der Podiumsdiskussion gefolgt, wie die Katholische Hochschulgemeinde Wien (KHG) am Donnerstag in einer Aussendung mitteilte.

Prof. Taschner argumentierte, man könne nicht wissen, ob es Gott gibt. Gründe für den Glauben zu finden, halte er für falsch. Ein Glaube mit intellektuellen Stützen sei für ihn als Mathematiker kein Glaube. Es gelte die Tradition des „credo quia absurdum“: Wenn man glaube, dann weil es überhaupt keine Gründe dafür gebe.

Lennox legte dar, für ihn sei der Glaube vor allem eine Art Vertrauen, aber nicht blindes Vertrauen. Es gebe für den Glauben gute Anhaltspunkte, also starke Indizien. Außerdem, so konterte Lennox, sei ohne Glaube keine Wissenschaft möglich. Denn man könne keine Wissenschaft betreiben, ohne an eine intellektuelle Begreifbarkeit des Universums zu glauben. Lennox verwies darauf, dass der biblische Satz „Am Anfang war das Wort“ als Hinweis darauf verstanden werden könne, dass die Wissenschaft etwas vom strukturgebenden Wirken Gottes erkennen kann.

P. Simon De Keukelaere, Leiter der KHG-Wien, meinte nach der Veranstaltung: „Christen müssen sich nicht verstecken. Wir brauchen keine Angst zu haben vor dem Dialog zwischen Wissenschaft und Glaube. Das Interesse bei jungen Leuten ist groß, wie der heutige Abend wiederzeigt.“

*Kathpress 05.03.2020 (KAP)

VORBIM CUM NE-A-NVĂȚAT MAMA

Dumitru ICHIM*

Vorbim cum ne-a-nvățat mama a spune lucrurilor din jurul nostru jumătate pământ, jumătate minune.

E o limbă aprins de curioasă, pentru unii, că ne-nțelege și apa și ascuțișul de coasă al lunii, muntele și luminișul de la știubeu; vorbim atât de omenește că uneori Dumnezeu, sub umbra cuvintelor noastre, se odihnește.

Vorbim ce suntem și suntem ce vorbim, sorbim din ulcică și vin și lumină, Cuvântul când ne cheamă la Cină. Substantivele noastre-s amare; nu au declinare nici de venit, nici de dus, ci numai orizontul de sus taboric urcuș de Vinere Mare.

N-avem tâlmaci în această prisacă și Vale a Plângerii; chiar îngerii, omeneasca vrând s-o deprindă, merg la gramatica noastră din ghindă, iar veacul din duhul pietrei ce nu se schimbă răspunde plevei ce-o vântură vântul: Oamenii aștia s-au născut din limbă, că înaintea lor, Întru-nceput, le-a fost Cuvântul.

Poezia nu e ceva gândit, ci ea se naște din suflet spre suflet, se naște din străfundul sinelui tău acolo unde este temelie „chipului și asemănării”, chipul cosmic al iubirii din Iubire. Inima omului e ca bradul, poezia este tămâia de pe coaja lui, tămâie care a învățat cum se îmbrățișează lumina și cum pot fi toarse din umbrele ei icoana paradisiului pierdut. Nu numai românul s-a născut poet, ci fiecare ființă umană este o geneză, o facere, un poiesis. Orice om este un cuvânt rostit al Cuvântului ca Logos. Toate științele creierului culminează în poiesis: fie că e matematică, astronomie, chimie etc., dar numai știința inimii dă sufletului conștiința că numai un Poet Suprem a putut să scrie acest superb poem cosmic, de la ordinea atomilor la procesiunea de nuntă a galaxiilor.

*Pr. Dr. ICHIM Dumitru este poet, prozator și eseist. Se naște în 1944, Darmănești, Bacău. A frecventat Seminarul teologic (1959-1964), apoi Institutul Teologic din București (1964-1968). A studiat la Evanston, Illinois și Chicago, Illinois (1970-1972); continua studiile ca bursier al Consiliului Mondial al Bisericii la Princeton Presbyterian Seminary. În 1974 a fost hirotonit preot al parohiei Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Kitchener, Ontario (Canada).

HERZLICHE GRATULATION!

Mein Name ist **Maja AVRAMOVIC** und ich wurde 1997 in Serbien geboren. Mein Vater stamm ursprünglich aus Serbien und meine Mutter aus Rumänien. Ich bin im Alter von vier Jahren nach Wien gezogen. Ich habe relativ schnell begonnen die deutsche Sprache zu lernen, sodass ich im Kindergarten schon annähernd fließend Deutsch sprechen konnte. Ich bin in Wien in die Volksschule,

anschließend in die Kooperative Mittelschule und schlussendlich in das Oberstufenrealgymnasium, wo ich mit gutem Erfolg maturiert habe, gegangen.

Ich wusste schon als Kind, dass ich studieren und gebildet sein möchte. Ich habe mich schon relativ früh, im Alter von circa 13 Jahren, entschieden, dass ich Pharmazie studieren möchte. Zu diesem Entschluss kam ich, weil ich wissen wollte warum man keine

Schmerzen mehr hat, wenn man zum Beispiel eine Schmerztablette einnimmt. Zudem wollte ich etwas studieren, womit ich später anderen Menschen helfen kann und ich hatte auch ein großes Interesse für Naturwissenschaften. Somit habe ich nach der Matura mit dem Bachelorstudium der Pharmazie angefangen. Das Pharmaziestudium ist kein leichtes Studium, es ist sehr zeitaufwendig und ich habe in den letzten vier Jahren die meiste Zeit mit Lernen verbracht. Ich persönlich hatte anfangs kleine Schwierigkeiten mit der STEOP (Studieneingangs- und Orientierungsphase), da ich die Prüfungen wiederholen musste. Für mich war diese Situation neu, da ich es nicht gewohnt war Prüfungen negativ abzuschließen. Im Laufe meines Studiums trat auch ein gesundheitliches Problem auf, das mir das Lernen erschwert hat, weil ich mich nicht gut konzentrieren konnte. Ich wurde gezwungen eine kleine Pause einzulegen, um wieder zu Kräften zu kommen. Ich habe aber nicht aufgegeben, nachdem ich es mir wieder gut ging, habe ich begonnen so weiter zu machen wie bisher, sodass ich Ende 2019 das Bachelorstudium mit dem Titel „Bachelor of Science“ abgeschlossen habe. Kurz danach habe ich mit dem Masterstudium der Pharmazie angefangen.

Das wichtigste ist Glauben an Gott zu haben, denn dann erreicht man mit viel Disziplin und Motivation seinen Abschluss oder seine Ziele, auch wenn einige Hürden zu überwinden sind.

NU EXISTĂ MEDICINĂ FĂRĂ DUMNEZEU

Dr. Radu ȚINCU, medic primar ATI, București

– *Domnule doctor, am avut șansa să vă urmăresc într-o emisiune TV și am fost impresionat de firescul cu care vă mărturisiți credința în Dumnezeu. Cum ați ajuns la ea?*

– Eu m-am pomenit cu credința în suflet și în familie. Cred că nu-i român să nu-și amintească de momentele când bunicii l-au dus la biserică. Anii aceia mi-au marcat întreaga viață, de aceea, astăzi, ajuns la maturitate, sunt convins că e foarte important să îți crești copiii într-un spirit creștin. Pentru că biserica, dincolo de dogme, învață reguli morale. Și e foarte

important ca orice copil să învețe să fie moral, să distingă ce este binele și ce este răul. Undeva, în adâncul lor, se sedimentează aceste reguli de viață creștină și, chiar dacă ulterior ei nu vor ajunge apropiați de biserică, undeva, adânc, în subconștientul lor, există aceste învățături pe care ei, chiar și inconștient, le vor urma. Biserica le poate aduce copiilor acea lumină foarte necesară într-o societate total debusolată. După mine, ea este singura cale de ghidare în societatea de astăzi. Eu cred că, de fapt, noi, românii, avem credința în suflet, ea e undeva ascunsă adânc, în inima noastră, din momentul în care am venit pe lume și apoi am fost botezați. Însă nu toți oamenii doresc sau pot să și-o exprime în public. Sigur că, de-a lungul timpului, această credință trebuie cultivată. În lipsa ei, nu vom înțelege care este sensul vieții noastre și e păcat să ajungi să pleci din această lume, fără să reușești să înțelegi care a fost rostul tău pe pământ.

– *Sunteți medic, aveți o formație științifică. Nu ați avut momente de îndoială? Credința copilului nu a fost zdruncinată de cunoașterea dobândită în facultate?*

– Cred că orice om credincios din lumea asta a trăit și momente de îndoială. În perioada adolescenței, oricum, îți pui niște întrebări legate de propria ta existență. Este acel moment hormonal, în care întreg organismul este modificat, nu numai la nivelul corpului, ci și la cel al percepției. Tu însuși trebuie să te desparți de copilul care ai fost odată, ca să privești la adultul care urmează să vină. Prin asta am trecut și eu. Nu aș putea spune că m-am îndoit de existența lui Dumnezeu, dar am avut clipe în care mi-am pus întrebări, multe întrebări. Mai ales întrebarea: „De ce?“, încercând, așa cum fac oamenii, să îmi explic lucruri de neexplicat. Pentru că, la un moment dat, este imposibil să explici cu cunoștințele omului, lucruri care țin de Dumnezeu, și trebuie să vezi când te oprești din întrebare. Pentru că există o limită a cunoașterii umane. Nu putem trece peste un anumit prag, iar o infinitate de întrebări, în loc să te lămurească, te pot dezorienta și, în cele din urmă, te pot duce la pierderea credinței. Am înțeles că Dumnezeu se simte, nu se învață, că trebuie să Îl trăiești, ca El să fie prezent lângă tine. Am ajuns să descopăr că rugăciunea nu este o înșiruire de vorbe, că dincolo de ele trebuie să o simți în inima mea și că, dincolo de această simțire, trebuie să o și aplic.

– *Vă ajută credința și rugăciunea în profesia dumneavoastră?*

– Eu cred că medicină fără Dumnezeu nu există, pentru că omul pe care noi îl tratăm este format din trup și suflet. La doctor nu vine doar trupul, ca o carcasă goală, adusă la un mecanic să o repare. Sigur că trupul este cel care se îmbolnăvește, dar putem avea o discuție despre cauzele pe care le identificăm în această îmbolnăvire a trupului, multe dintre ele având o explicație sufletească. S-a demonstrat că bolile sufletului au o repercusiune asupra trupului. Vă dau un

singur exemplu – stările de depresie. Ele reprezintă o afecțiune a psihicului uman, dar, dacă trecem de psihic, vedem că sunt tulburări ale sufletului. Oamenii au niște motive să fie depresivi – dintr-o dragoste neîmpărtășită, din lipsa unor posibilități materiale care tulbură sufletul. Ulterior se tulbură mintea, apoi creierul uman și, după modificarea unor transmitători cerebrali, din creier boala trece în trup, iar pacienții fac hipertensiune arterială, boli cardiace etc. De aceea, noi, medicii, nu vom putea separa niciodată omul pe care-l tratăm, de sufletul lui. Dincolo de boala trupului, întotdeauna vom afla și o zbatere a sufletului. În medicină, Dumnezeu e mai prezent ca nicidecum. Pentru că îl cheamă atât bolnavul, familia și apropiații lui, cât și medicul.

– *Dumneavoastră vă rugați să fiți ajutat să vă vindecați pacienții?*

– Întotdeauna. Și nu numai pentru vindecarea bolnavului, ci și pentru familia lui. Ca medic, ai de-a face des cu moartea. Primul om pe care îl întâlnește o familie îndurerată, care și-a pierdut pe cineva drag, este medicul, și dacă în acea clipă tragică nu te apropii cu delicatețe, încercând să le alini durerea, familia își poate pierde credința. Foarte des, oamenii se întrebă de ce le mor cei dragi, pentru că au făcut tot ce era omenește posibil pentru salvarea lor – tratament, rugăciuni, slujbe. Și pot să spună – „Dumnezeu nu există, pentru că tot ce am făcut a fost în zadar!“ M-am întâlnit des cu această situație și am încercat, cum am putut, să îi conving că tot ce face omul pentru Dumnezeu nu se pierde, nicio rugăciune, nici un suspin nu e în zadar, chiar dacă, aparent, Hristos nu ne împlinește rugăciunile. Pentru că moartea, din perspectiva lui Dumnezeu, nu este neapărat o pierdere. Așa că, în viața unui medic, rugăciunea este esențială. Cunosco foarte mulți colegi care se închină și spun „Doamne ajută!“ înainte să înceapă operația, sunt foarte mulți medici care, la începutul unei zile de lucru, trec pe la capela spitalului nostru să se roage, sunt foarte mulți medici care au înțeles că Dumnezeu face parte din viața lor și că o rugăciune este un plus adus unei meserii nobile, precum este medicina. Și este firesc să fie așa, pentru că doctorii stau mereu în fața suferinței umane, iar suferința este un moment de căutare. Omul care suferă îl caută pe Dumnezeu, pentru că știe că doar El îl poate alina. Întotdeauna, în fața morții oamenii încep să îl caute pe Hristos, mai înflăcărați ca oricând. Rar am întâlnit, eu sau colegii mei, creștini care să fie în spital în stare foarte gravă și să nu cheme preotul. Cred că pot să îi număr pe degetele de la o mână, deși au trecut prin spitalul nostru sute de mii de oameni. Îl cheamă pentru că își dau seama că au făcut tot ce le-a stat în putință, omenește vorbind, ca să se salveze și realizează că, dincolo de tot ce poate face omul, există puterea lui Dumnezeu. Am întâlnit chiar și oameni foarte bogați, care au avut destui bani să meargă la tratament în cele mai vestite clinici ale acestei lumi, dar care, odată ajunși la terapie intensivă, nu au mai găsit scăpare

decât la Dumnezeu și au chemat preotul, uneori chiar în miez de noapte, sperați să le facă slujba Sfântului Maslu sau doar să se roage pentru ei. Și au făcut asta, pentru că au înțeles că dincolo de cea mai performantă aparatură medicală, de cele mai noi medicamente și de cei mai pricepuți doctori se află, până la urmă, Dumnezeu, care este în spatele tuturor și ne poate ajuta pe toți.

– *Ați întâlnit în activitatea dumneavoastră minuni legate de credința în Dumnezeu?*

– Am avut o pacientă care mi-a povestit că, în stare de comă, avea în vis o apariție care se tot repeta: un bătrân care venea la ea, o lua de mână și îi spunea că se va vindeca. Asta se întâmpla în terapia intensivă, unde ea a petrecut câteva luni și, în cele din urmă, s-a vindecat. A plecat din spital dar, după câteva luni, amintirea acelui bătrân i-a revenit, după ce i-a văzut chipul pictat pe peretele unei biserici – era Sfântul Luca al Crimeei, ale cărui moaște le avem aici, în capela Spitalului Floreasca. Atunci și-a dat seama că visele ei din perioada de terapie intensivă nu fuseseră vise, ci o realitate, iar această descoperire a tulburat-o atât de mult, încât a revenit la spital ca să ne povestească tot ce i s-a întâmplat. Cred că e cel mai elocvent exemplu de lucrare a lui Dumnezeu în viețile noastre. Atunci am simțit că Sfântul Luca al Crimeei, care a fost doctor, la rândul lui, își dorește să fie într-un spital. El nu a uitat niciodată prima lui venire – aceea de a tămădui oamenii, cu rugăciunea și știința medicală. Pentru asta a și fost prigonit în URSS. L-au izgonit din spital, iar apoi a fost deportat în Siberia, unde a suferit foarte mult, pentru că a refuzat să scoată icoana Maicii Domnului din sala de operație. Viața lui m-a impresionat profund și de aceea am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a aduce și la noi în spital o părticică din sfintele lui moaște. Ni se întâmplă des să spunem, după ce un caz dificil scapă cu viață, “Doamne, nu știu cum a scăpat omul ăsta de la moarte!” De aceea, rugăciunea de dinainte de operație sau dinainte de a începe lucrul nostru de zi cu zi ar trebui să fie un obicei fundamental pentru un doctor.

– *Sunteți un caz aparte de profesionist care afirmă că între credință și știință există o legătură obligatorie. Adevărul acesta este contestat de mulți oameni. Cum vedeți acest conflict?*

– Este un conflict pe care l-am creat noi, oamenii, pentru că ne-am încrezut și ne încredem prea mult în forțele proprii. Am considerat știința ca fiind născută din mintea noastră și credem cu tărie că nimic altceva nu este mai presus de ea. Dar dacă este să ne uităm la marile descoperiri ale medicinei, putem observa că, adesea, ele au venit sub forma unor idei fulgerătoare, pe care o minte strălucită le-a descărcat, pur și simplu. Acele idei fulgerătoare au venit pe neașteptate – savanți care s-au culcat seara, iar dimineața s-au trezit cu o idee care a schimbat radical evoluția lumii. Din punctul meu de vedere, apariția unei astfel de idei nu

poate reprezenta decât o iluminare pe care Dumnezeu ți-o dă. Știința este încununarea minunilor pe care Dumnezeu le-a făcut prin oameni, iar omul de știință este cel care aduce în societate, prin cercetare și prin ideile inovatoare pe care le are, iluminarea lui Dumnezeu. El împlinește voia lui Dumnezeu, ca lumea să evolueze. Contradicția dintre știință și credință, dintre cercetare și iluminare, a apărut pentru că omul, ca de atâtea ori în istorie, a uitat că la baza evoluției sale stă Dumnezeu, și a încercat să își atribuie toate meritele. Mulți cădem în capcana mândriei și ne gândim că evoluția științei ne va face niște mici Dumnezei și considerăm, din ce în ce mai mult, că, de fapt, controlăm totul. În realitate, nu controlăm mai nimic. Nu ne putem controla viața, boala, nu putem controla moartea! Mândria este o mare capcană, în care ne afundăm din ce în ce mai mult, pierzând sensul vieții despre care am vorbit la început. Omul trebuie să înțeleagă că niciodată nu va putea să treacă de limita umană și că, până și în meserii ca a mea, în care lucrezi cu viețile oamenilor, ești doar un instrument prin care Dumnezeu își descoperă măreția.

*Fragment din interviul făcut de Cristian Curte
<https://www.formula-as.ro/2020/03/24/dr-radu-tincu-medic-primar-ati-toxicologie-spitalul-de-urgenta-floreasca-din-bucuresti-nu-exista-medicina-fara-dumnezeu/>

PELERINI ÎN GRECIA

În perioada 31.01-09.02.2020, cu binecuvântarea IPS Mitropolit Serafim, un grup de pelerini din comunitatea română ortodoxă din Viena a călătorit însoțit de Părintele Emanuel Nuțu într-un pelerinaj pe urmele Sfântului Apostol Pavel în Grecia, având dorința întâlnirii cu Sfinții ale căror sfinte moaște se regăsesc în frumosul buchet de mănăstiri și biserici din vechea Eladă.

Am înălțat pretutindeni rugăciuni în care i-am cuprins pe toți cei dragi sau dați spre pomenire, călătorind într-o atmosferă minunată de familie creștină, în cântări duhovnicești și rugăciune, pelerinii simțind vibrația credinței, a iubirii și a dragostei cu care Dumnezeu i-a binecuvântat prin Sfinții Săi. Meteorele cu ale sale tainice și sfinte altare, Sf. Ier. Spiridon, Sf. Apostol Andrei, cel întâi chemat, Sf. Gherasim din Kefalonia, Sf. Ier. Nectarie din Eghina, Sf. Efrem cel Nou, Sf. Ioan Rusul, Sf. M Mc. Dimitrie,

Sf. Paisie Aghiorâtul, Brâul Maicii Domnului și multe alte locuri sfinte, Icoane și Oameni Sfinți ne-au mângâiat sufletul și ne-au dat multă nădejde în împlinirea rugăciunilor noastre.

Multumim Basilica Travel, parintelui ghid și șoferilor pentru buna însoțire!

Slava lui Dumnezeu pentru toate! Următoarele Pelerinaje vor avea loc în Israel, în luna august, la sărbătoarea Schimbării la Față și în Cipru, în luna noiembrie.

CRUCE ROMÂNEASCĂ pe CERUL VIENEI

Pr. Emanuel NUTU

În data de 14 martie 2020 am avut marea împlinire sufletească de a vedea cum Crucea românească, sfințită cu puțin timp în urmă, a fost ridicată și așezată pe turnul noii biserici românești din comunitatea noastră, tronând de astăzi pe cerul Vienei,

ocrotindu-ne și unindu-ne cu Cerul. Prin acest act aproape liturgic, de ridicare și așezare a Crucii pe biserică, această construcție își primește identitatea, aceea de a fi Casă a lui Dumnezeu Cel Preaînalt.

Am sărutat-o cu lacrimi și m-am rugat acolo sus ca Dumnezeu să păzească poporul cel binecredincios prin Sfântă Crucea Sa. M-am rugat să răsplătească tuturor ctitorilor, care au crezut în acest proiect și au fost și sunt alături, dăruindu-le Mântuirea. M-am rugat să ne ajute să ducem la bun sfârșit această mare lucrare, mărturie a credinței și iubirii jertfelnice a acestei generații. M-am rugat Domnului să alunge prin Sfânta Sa Cruce, simbolul biruinței, toată teama și toată neliniștea din sufletele cuprinse de spaima epidemiei.

Crucea aleasă este Crucea românească, Crucea Patriarhiei noastre, ca legătură cu Țara mamă, o Cruce inspirată din arta țărănească. Este o cruce care se multiplică la infinit, se înlănțuie la infinit prin alte cruci și este o imagine a vieții noastre în toată profunzimea ei duhovnicească, deoarece nu ne purtăm singuri crucea. Așa cum Hristos a fost ajutat de Simon din Cirene în purtarea crucii, așa și noi ne purtăm unii altora această cruce a vieții.

VREMI de ÎNCERCARE – ȘANSE de ÎNDREPTARE (07.04.2020)

Pr. Nicolae DURA

În Evanghelia citită în a 5-a Duminică a Postului Mare, numită și a Sf. Maria Egipteanca, la dumnezeiasca Liturghie, Marcu 10,32-45 au fost rostite și aceste cuvinte „*cei ce mergeau după Iisus se temeau*“. Motivul temerii este omenește de înțeles, cei ce-L urmau pe Domnul, mergeau spre Ierusalim și Domnul le-a vestit de trei ori, că acolo va fi prins și va fi răstignit. Și azi mulți dintre creștini se tem, le este frică, căci și frica este un sentiment uman. Dumnezeu a grăit în trecut și găiește și azi în istoria umanității. Sf. Prooroc Ilie i-a grăit Domnul Dumnezeu: „*din adierea de vânt lin*“ (3 Regi, 19,12), iar Dreptului și încercatului Iov i-a vorbit Dumnezeu: „*din sânul vijeliei*“ (38,1), dar și „*din mijlocul furtunii*“ (40,6).

Ne putem aminti, din inocența copilăriei, mai ales cei crescuți la țară: când se pregătea văzduhul de vijelie, de furtună cu toții: copiii și adulții căutam adăpost, ne retrăgeam, ne ocroteam. Azi suntem obligați, de această pandemie, să ne izolăm, să trăim în retragere, în distanțare. Marile și agitatele metropole ale lumii apar azi foarte liniștite, aproape pustii. De ce aceasta? Omul a trăit ultimele decenii o amplă și profundă criză: de valori, economică, ecologică, a familiei ș.a., a trăit într-o captivitate sau sclavie a atașamentului exagerat față de bunurile materiale. Și-a pierdut omul ținta nu și-a mai hrănit și sufletul, ci doar trupul, mândria și lăcomia? Aceste vremi de mare încercare planetară ne conferă șansa de resetare, de primenire duhovnicească, ne ocazionașă șanse de îndreptare. Dar cum? Experiența pe care o trăim noi azi, această pandemie ne determină să înțelegem și aceste vremi pe portativul vieții duhovnicești, în cheia creștină optimistă. Alături de crucea acestei mari încercări actuale este cuprinsă și perspectiva învierii.

Un ministru din guvernul federal al Austriei a afirmat, zilele trecute: „noi suntem siliți să ne schimbăm viața“. Creștinismul, de 2000 de ani, a îndemnat și îndeamnă stăruitor ca noi oamenii să ne schimbăm viața, să ne facem mai buni, să ne pocăim, să ne întoarcem la Dumnezeu.

Ne ajută Dumnezeu prin harul Său, prin puterea cuvintelor Sfântei Scripturi, ca de altfel și prin viețuirea și cuvintele Sfinților Părinți să trecem cu folos peste aceste încercări. Iată două mărturii foarte actuale din Canonul de pocăință, citit acum patru zile, să vedem ne regăsim în ele:

„**Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează și toată Scriptura nu e luată în seamă**“ (Cântarea a 9-a). Adesea omul de azi nu vrea să mai audă sau să îplinească legea pe care Dumnezeu ne-a dat-o nouă spre a avea „*viață din belșug*“, cele zece porunci sunt neglijate, iar fericirile – cântate la fiecare Sf. Liturghie și la slujba înmormântării – nu le mai prea auzim și nu au ecou în inimile noastre. Cuvântul Domnului Hristos vestit prin Evanghelie nu se dovedește „cu putere multă“, el este adesea sămânța cea vie, dar căzută „*între spinii, pe loc pietros sau pe drum*“, ea nu poate

Rumänisch-Orthodoxe Kirchengemeinde in Österreich

Bank Austria

IBAN: AT101200010014231202

BIC: BKAUATWW

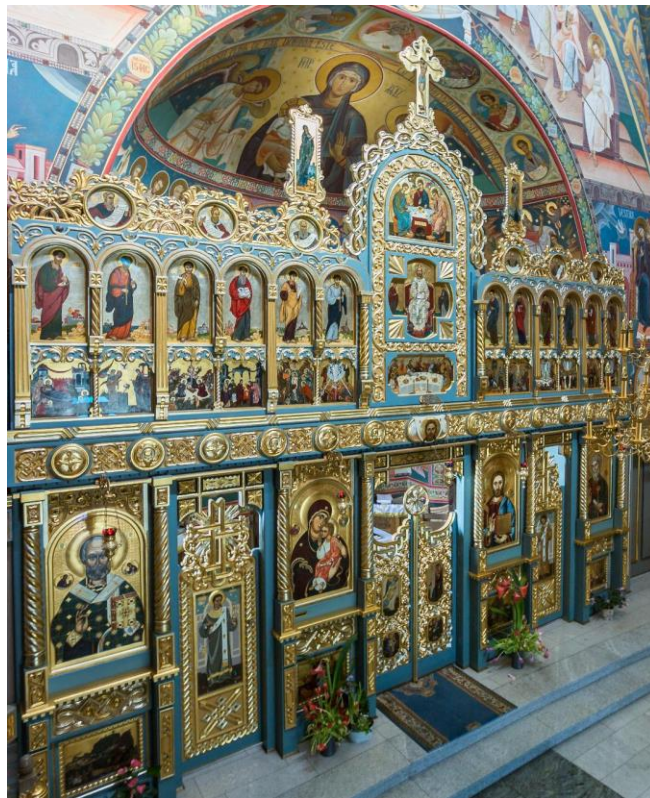
Verwendungszweck: Kirchenbau

să încolțească. Biblia deși azi o avem tradusă și publicată pentru 5,7 miliarde dintre locuitorii terei în 3.395 limbi, dar cât de mult este citită și mai ales trăită?

„Eu însuși idol m-am făcut, murdărindu-mi cu poftă sufletul meu“ (Cântarea a 4-a). Omul contemporan a devenit adesea idol, el vrea să fie mereu centru și strâns în chinga egoismului. Prea s-a înstrăinat și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Șansa și graiul vremii noastre este întoarcerea la Dumnezeu, revenirea noastră în casa părintească a Domnului și Ziditorului nostru. Sf. Ap. Pavel a îndemnat și ne îndeamnă și azi: *„nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu“* (Rom 12,2). Procesul întoarcerii la Dumnezeu, Creatorul nostru este metanoia, pocăința, înnoirea sau schimbarea minții și a viețuirii noastre. Pocăința este cea mai scurtă și sigură calea de dobândire a milei și a iertării lui Dumnezeu. Prin pocăință, încercările actuale ne pot ajuta să revenim alături de Hristos-Domnul și Mântuitorul nostru.

În Evanghelia de azi, în întreaga Ortodoxie, s-au rostit cuvintele: *„cei ce mergeau după Iisus se temeau“*, de asemenea, în prochinul Apostolului de azi, un fragment din Psalmi ne asigură: *„Ochii Domnului spre toți cei ce se tem de El“*. În urmă cu 1770 de ani Sf. Ciprian în timpul unei ciume – care înspăimânta cu fiorii morți și pe creștini – a scris o epistolă: De mortalitate (Despre moarte) și afirma: *„numai aceia se tem care nu sunt născuți din apă și din duh“*. Psalmistul și proorocul David ne îndreptățează de 2.900 de ani: *„Domnul este ocrotitorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?“* (Ps. 26,2). Și azi mulți dintre creștini se tem, le este frică. Ca și frații ai lui Hristos și „copii ai lui Dumnezeu“ trebuie să transformăm teama de moarte, care a cuprins societatea, într-o temere față de păcat și de consecințele lui. Ar fi foarte folositor ca oamenii să transforme frica de moarte ce ne-a cuprins pe mulți, în frica de a nu păcătui, știind că păcatul produce moartea spirituală, ca despărțire a omului de Dumnezeu, ceea ce echivalează cu osânda veșnică.

Dacă Dumnezeu ne grăiește azi, ca lui Iov, din „mijlocul furtunii“ să înțelegem din sfânta natură: „că nu fiecare furtună vine să-ți distrugă viața! Unele vin să-ți curățe calea“ (P. Galeriu).

Ca și creștini azi să învățăm și de la nucul care stă cu tărie și-n mijlocul vijeliilor și a furtunilor, dar nu se frânge, căci are rădăcinile în adâncul pământului.

Dumnezeu ne îndreptățează, în dumnezeiasca Scriptură, pe noi copiii Lui de 365 de ori cu îndemnul: *„Îndrăzniți, nu va temeți!“*. La aceasta ne îndreptățează și Sf. Ap. Pavel: *„și știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“* (Rom. 8,28). În pedagogia divină și această pandemie, vreme de încercare va putea să ne ajute la o autentică și profundă primenire duhovnicească, în veacul nostru obosit și împovărat de acest deșert secularizat și consumerist. La această atitudine ne îndreptățează și cuvintele Domnului Hristos, din Apocalipsă: *„Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea“* (3,10).

Dumnezeu Preamilostivul ne va ajuta și ne va întări să stăruim în rugăciune – atât în biserică cât și-n liniștea caselor noastre – să sporim în post și-n fapte bune, să ne împăcăm cu toți oamenii. Să folosim așadar, aceste vremi de încercare, ca șanse de îndreptare.

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserici: WIEN 11. Simmeringer Hauptstr. 161;

15. Pouthong. 16

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Capelă: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2

Pr. Dr. N. DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74

Pr. Drd. E. NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

Pr. Dr. I. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

**Preoții slujitori și Cosiliul Parohial Vă urează să
petreceți Sfintele Paști
cu bucurie duhovnicească!
Hristos a înviat! Adevărat a înviat!**